

Dana Hamios grundlovstale

Taler

Dana Hamio
Aktiv, Mino Ung København

Dato

5. juni 2024

Sted

Skamlingsbanken

Jeg står her fordi jeg er en ressourcestærk kvinde. Jeg er i gang med en lang videregående uddannelse. Jeg deltager i den offentlige debat. Og det er takket være mit turpas i foreningslivet, at jeg står foran jer her i Skuespilhuset.

Jeg står her, fordi jeg har ret til at ytre mig. Ytringsfriheden er forankret i vores Grundlov.

Vi har alle ret til at ytre os.

...

Eller, det har vi i teorien. For er det alle, der bliver lyttet til? Hvem er det egentlig, der reelt får lov til at sige, hvad de har på hjerte? Man kan være heldig at få ordet, hvis man er en velintegreret udlænding. Og hvis man spørger 2 af vores socialdemokratiske ministre inde i Folketinget, så er uddannelse, bolig, pletfri straffeattest og foreningslivet ikke nødvendigvis lig med at være velintegreret. For som de siger, så vil der altid være en chance for, at os udlændinge vil underminere de danske værdier indefra.

...

Det er ubeskriveligt hårdt at være en ufrivillig boksepude, når vores politikere kommer med de her påstande. Man bliver mindet om, at uanset hvor meget man prøver at gøre det rigtige, så bliver det aldrig nok. Hvorfor skulle man have lyst til at integrere sig, gøre al ting rigtigt, hvis man aldrig kan opnå tillid og værdi som menneske?

Vores politikere planter små frø af tvivl hos befolkningen. Tvivlen bliver til mistænkeliggørelsen. Mistænkeliggørelsen bliver til racismen. Racismen går ud

over sådan nogle som mig.

Men. Det er ikke mig, der bliver malet som den værste skurk.

For når vores politikere tager sig friheden af at snakke om herskerattituder, utryg stemning i vaskekældre, utryg stemning i s-tog kupéerne, så er det jo ikke mig, der bliver snakket om.

De minoritetsetniske unge drenge og mænd, som mødes med negative forventninger. Det er dem, der bliver snakket om. Det er dem, der oplever en anden form for omsorgssvigt fra samfundets side. En gruppe, der fra barnsben bliver stemplet som et problem for samfundet. De bliver set skævt på, inden de får en chance. De får ikke lov til at se deres egne frø spire. De bliver set på som ukrudt.

Hvor tit har de fået muligheden for at komme på en scene og kræve opmærksomhed? Hvor tit bliver de spurgt, hvad de har på hjerte?

Så kære unge brune drenge. Jeg har ikke lyst til at snakke om jer. Det bliver der allerede gjort nok. Jeg ville ønske, jeg kunne tale til jer. Men jeg ved ikke, om I er i rummet. Så i stedet vil jeg tale for jer.

Jeg vil gerne starte med at sige undskyld.

Undskyld på vegne af vores politikere, der bruger jer som boksepude. Undskyld for de frø, der bliver spredt på jeres bekostning.

Undskyld for de gange, I har hørt det bliver ikke i aften, drenge, når I havde glædet jer til at danse natten væk med jeres venner.

Undskyld at jeres høje stemmer bliver set som en kilde til utryghed i s-togene. Hvor ville jeg dog ønske, at I kunne blive set som nogle unge, der skaber liv og stemning i toget. Jo, vi kan godt blive enige om, at det kan være irriterende, når folk snakker unødvendigt højt. Men hvor går grænsen mellem irritation og utryghed? Går den ved hudfarve? Gad vide om høje stemmer er lige så utrygge, hvis de kommer fra nogle, der ikke ligner jer?

Jeg forstår godt lysten til at slå tilbage, når man er trængt op i et uforskyldt

hjørne. Jeg forstår godt, hvis man har lyst til at råbe ud i intetheden. Især når man jo egentlig gør alt det rigtige.

Ja, listen af undskyldninger er lang. Men jeg vil også gerne sige tak.

Tak fordi I ikke lader jer slå ud.

Tak fordi I insisterer på at være til. På arbejdspladserne. På uddannelsesinstitutionerne. På gaderne.

Tak for jeres kamp for et frit Palæstina.

Vi er mange, der ser jer.

...

Vi når længst, når vi ikke lader os blive splittet. Vi må ikke lade frøene blive til ukrudt, der ubevidst vokser sig større og større i vores samfunds underbevidsthed. Vi skal sige fra, når de bliver sået.

Jeg håber, vi når et sted i vores samfund, hvor man ikke kun bliver værdsat, når man anses som en ressource. Men at vi kan nå et sted hvor man bliver værdsat fordi man er til. Fordi man er et menneske, der fortjener værdien og tilliden. OGSÅ fra vores magthavere inde på Christiansborg.

Jeg håber, det er jer unge brune drenge, der står på scenerne rundt omkring landet til næste års Grundlovsdag. I har ret til at ytre jer. Og jeg håber, I vil dele med os, hvad I har på hjerte.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Grundlovstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/dana-hamios-grundlovstale>